

mes d'un Madrid-Barcelona, que volien, o esperaven, una igualtat de tracte entre el pres de Brians, el "nostre" Javier de la Rosa y Martí, i els dos galifardeus de la *capital del reino*. Només De la Rosa havia despertat "alarma social"? Perquè els advocats de De la Rosa, amb Joan Piqué Vidal al capdavant, s'han fet un tip de recórrer, de demanar llibertat provisional, d'oferir tota mena de garanties.

Els diaris de casa -del Principat- s'han fet ressò de les diferències de tracte. En realitat, diuen alguns historiadors, això ja ve del 1714. I avui, per postres, ens han acabat d'aixafar la guitarra. Els dos *presuntos* de Madrid, hostes d'Alcalá-Meco, Mario Conde i Arturo Romaní, frueixen de llibertat. A un cert preu, és ben veritat.

A Mario Conde, que és el més ric, li imposen una fiança de 2.000 milions de pesetes. Si ho mirem amb compte és molt més d'allò que acostuma a estalviar al llarg de tota una vida de feina un llaurador. El pobre -tot és relatiu- Arturo Romaní (no sabem si hi ha influït la proximitat del Tour de França) se'n surt amb la mòdica suma de 1.000 milions de pesetes. A primera hora de la tarda hom esperava a Alcalá-Meco l'arribada dels advocats dels alliberats -amb condicions.

Nosaltres, que sempre serem respectuosos amb la Justícia -i, si no, mirin el que li passa, al germà del tot poderós Silvio Berlusconi!-, farem uns comentaris suaus i modèlics quan, com ara, es tracti, de la situació comparativa entre Mario Conde,

Arturo Romaní i Javier de la Rosa Martí.

Per començar sembla que l'Audiència del Principat ha tornat a refusar la llibertat al susdit Javier. I no sols la hi ha refusada, sinó que, a sobre, ha afegit un moc al recurs presentat per la senyora Mercedes Misol (antiga directora de la Clínica Teknon). Ha vingut a dir l'autoritat judicial que els termes emprats per la senyora Mercedes Misol mostren un desconeixement absolut del dret processal -i potser també d'alguns altres drets-. Senyors, que ara resultarà que més val caure en gràcia que fer-ne! Així i tot, demanem igualtat de tracte, oimés quan hem sabut per la premsa catalana que Javier de la Rosa en cent dies de presó ha perdut vint quilos de pes.

Fabià Estapé

Competència a mort

J. J. Pérez Benlloch parla del nou panorama periodístic de la premsa diària a València, arran de les darreres novetats en aquest camp.

En el termini d'unes setmanes, *Diario 16* i *El País* han presentat a València les noves edicions per a la "Comunitat Valenciana". Al marge dels valors periodístics que ens mereixen, cal subratllar l'enorme desplegament de recursos humans i materials que han posat al servei d'aquestes iniciatives. En el cas de PRISA -la segona de les capçaleres esmentades- ha d'anotar-se que fins i tot s'estampa en tallers propis, instal·lats en la planta impressora de l'extinta *Hoja del Lunes*. Entre altres avantatges, aquesta innovació li atorga certa carta de veïnatge i fins i tot la condició de tercer diari valencià que, al meu parer, sempre la tingué, des de la seua aparició.

A tots dos rearmaments periodístics encara hem d'afegir la presència d'*Abc* -amb la seua doble edició especial per a València i Alacant- i la de tota la premsa forana, amb índexs de difusió manifestament inferiors. En aquest apartat subaltern s'han d'inscriure els diaris de Catalunya, que no van mostrar mai un gran interès per aquest mercat. Amb una excepció, que no seria just oblidar: la que va protagonitzar *TeleXpress* en els remots temps pre-democràtics. És una llavor que va semblar Ibàñez Escofet i que no va collir ningú després.

Lerma i Jesús Polanco. El País va presentar una nova edició valenciana.

Es pot afirmar, doncs, que el panorama de la premsa valenciana ha canviat amb aquestes mudances? I en quin sentit? De moment, i això sembla obvi, ha apujat molt el cabal informatiu i podem esperar que també la qualitat com a resultat de la

competència establerta. Es tracta d'una deducció lògica, encara que no d'obligat compliment. Es pot esdevenir que augmente la quantitat de paper imprès, però no la substància del seu contingut. Als nostres dies, com passa tantes vegades, per a vendre un periòdic et regalen una cabra, però rarament un bon periòdic.

Això no obstant, jo sóc dels qui pensen que s'ha produït un canvi i que és favorable. Els rotatius en lliça hauran de competir sèriament perquè s'enfronten amb una demanda inelàstica que no es caracteritza per la seua voracitat lectora. És, a més a més, un antic dèficit cultural que no té aire de rectificar-se i encara es pot accentuar, no solament gràcies a l'apogeu dels mitjans audiovisuals, sinó també per la confecció dels reculls de premsa que circulen pels organismes públics i que eximeixen de comprar periòdics als funcionaris i polítics.

De moment, no s'ha percebut cap reacció. Les dues capçaleres hegemòniques i autòctones del País Valencià -*Las Provincias* i *Levante*- donen la impressió de donar-se per assabentades de l'assetjament que els plantegen. Deuen pensar que no és el primer i que tots els anteriors han anat quedant pel camí. Em pregunte si aquesta indiferència respon a la suficiència de les seues forces o a la perplexi-

tat que els produeix aquest repte. És a dir, que no saben com afrontar-la.

No obstant, posats a plantar cara a aquestes investides, què podrien fer els periòdics valencians? La pregunta, ben mirat, no concerneix el rotatiu degà *Las Provincias*, que gaudeix d'un públic captiu i addicte. El vell periòdic fundat per Don Teodor Llorente és un producte singular i impermeable als canvis del seu entorn. Els metabolitza tots sense deixar-se afectar per ells. Avui, com d'ací cent

anys, continuarà sent un paquiderm amb un excel·lent compte de resultats.

Però no és aquest el cas del *Levante*, editorialment instal·lat en el segment liberal, on concorre amb altres pesos pesants i específicament, amb *El País*. Aquí és possible tota mena d'especulacions. Uns presagien temps difícils, amb una merma important de difusió, especialment ara que ha de procedir a una pujada del preu de venda per la incidència del cost del paper. Altres asseguren que tot

quedarà com ara, sobretot després d'haver comprovat que el temut diari de Don Jesús Polanco no ofereix grans ni tan sols notables novetats en la seua nova presentació. De tota manera, és permatur pronosticar el desenllaç. Jo m'incline a pensar –i com a lector ho desitge– que la competència entre aquestes dues capçaleres es plantejarà a mort. Entre altres coses, perquè els hi va la supervivència. Tal com està el negoci, qui perd el pas se'n queda al marge. **J. J. Pérez Benlloch**

Unes fitxes molt policíiques

Miquel Àngel Fernández, coordinador del Casal Lambda de València, denuncia les fitxes policíiques de la ciutat que recullen l'opció sexual dels ciutadans.

La denúncia efectuada pel regidor Cabrera (PSPV) ha obert la caixa dels trons a l'Ajuntament de València. L'equip consistorial ha demostrat la seua incapacitat d'actuació davant una qüestió que ha estat qualificada com un atemptat contra la llibertat a la intimitat, per a molts ha significat un record a les èpoques de la llei de perillositat social.

A l'Ajuntament ningú no en sabia res. El regidor Cotino manifestà que això podia ser degut a un excés del zel per part de la unitat d'informàtica. Però la unitat d'informàtica negava qualsevol vinculació amb l'ordre que va posar en marxa aquestes fitxes.

Aquest cas ha destapat l'actitud poc respectuosa per part dels actuals responsables polítics de l'Ajuntament davant actuacions contràries als drets humans. Rita Barberà ha intentat, mitjançant l'enviament de tota la documentació del cas al fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia, de netejar la seua imatge pública i desviar qualsevol implicació política d'algun membre del seu equip en aquesta trama, i ha donat la impressió que "algú els ha volgut clavar en un embolic". Mentrestant els sindicats impliquen directament l'equip de govern municipal en la responsabilitat de la posada en marxa de les fitxes policíiques. Al Govern estatal busquen l'home "X", a l'Ajuntament busquen l'home "F".

Segurament tardarem temps a conèixer qui pot ser l'home "F", però podem avançar dades de la seua actitud. Una primera visió d'aquestes fitxes ens indica que és una persona que considera l'ho-

Rita Barberà. L'alcaldeessa ha enviat el cas al Tribunal Superior.

mosexualitat i el transvestisme com una qüestió perillosa o com a mínim delictiva. Això es desprèn del fet que aquests aspectes relacionats amb la identitat i l'orientació sexual de les persones es troben al mateix nivell que característiques com "pederastra o exhibicionista", que d'acord amb la legislació vigent sí que poden ser considerades com a delictes. Per altra banda és curiós veure que l'epígraf que acompanya l'apartat "altres característiques" comença amb la lletra "X", lletra

que sempre ha estat relacionada amb aspectes sexuals.

Per part de les organitzacions de gais, lesbianes i transsexuals no s'ha deixat passar l'oportunitat d'arremetre contra els responsables polítics de l'Ajuntament de València. Els transsexuals encara recorden que va ser aquest equip municipal el que els desallotjà de l'avinguda de l'Oest per desterrar-los fora de la ciutat, on pateixen moltes agressions, com han denunciat en diverses ocasions. El Col·lectiu Lambda manifestà el seu rebuig a aquestes actuacions i va demanar l'empara al síndic de greuges, que ha iniciat actuacions, i al fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia, alhora que demanava a l'alcaldeessa Rita Barberà una entrevista per tal de conèixer de primera mà les actuacions efectuades per l'Ajuntament en el cas.

El cas de les fitxes de la policia ha demostrat que encara es manté viu en diverses administracions públiques i responsables polítics la idea d'associar homosexualitat i transvestisme amb patologies que poden ser motiu de actuacions delictives. Els vells prejudicis encara es mantenen vius. Sols amb la dimissió del regidor Cotino l'Ajuntament de València podrà demostrar que no té intenció de deixar passar actuacions contra els drets humans com la que ara s'ha produït.

Les organitzacions d'homosexuals han demostrat que no tenen la intenció de baixar la guàrdia respecte a les actuacions de l'equip municipal. Malgrat totes les actuacions, l'ombra de dubte plana sobre PP i UV. **Miquel Àngel Fernández**